

vam globoko v svojem srcu, kot skopuh cekine, ker se bojim, da bi se kdo ne rogal mojim spominom, ki so meni tako ljubi in častitljivi — —

Gorko pomladno solnce mi sije skozi okno v sobo in obseva na mizi krasno majoliko, polno najbistreje vode. In kaj mislite, da je v nji? Da, uganili ste: zvončki, moji zvončki — —

Seštete sladčice.

(Poleg angleškega.)

Ivan in Marijca sta se igrala v obednici, ko je mama prinesla skledo sladčic, jih postavila na mizo in zopet odšla.

„Oj, kake sladčice so to!“ je zaklical Ivan in že segal po jednom izmej kosov.

„Ne smeš!“ je zaklicala Marijca, „mama nama niso rekli, da smeva kaj vzeti.“

„Saj ne bodo nič vedeli“, je odgovoril Ivan, „saj vendar nimajo prešteti.“

„Toda Bog!“ je odvrnila Marijca.

Ivan je umolknil, oddaljil roko in se vsedel na stol; videti je bilo, da se je globoko zamislil.

„Prav praviš, Marijca“, je rekel za nekaj časa.

„Bog ima sešteto vse, saj ima seštete celo lase na glavi.“

— c —

Prišla res je pomlad — —

Čakajte le, dedek,
Ko se vigrad vrne,
Se bolezen vaša
Baje preobrne.

Takrat pa ne boste
V postelji ležali,
Ampak po livadi
Z nami cvetke brali!...

Prišla res je pomlad,
A otroci sami
Zbirajo cvetlice
Dedu, ki je — v jami.

L. Černež.

